

Женихите при лахорите (влашките цигани) ползват особена форма на изразяване при посещението в дома на момичето: „Чухми чи имате ино птичи и додухме да гу видим. Видяхме гу, ареса ни, дубре сти гу гледали и хринили. Идвами да ни гу дадети, ши ви гу платим двойно” (Съботинова 2002: 204).

В Чирпан се среща иносказателен ритуален израз на брачното желание, което изявяват родителите на момчето по отношение родителите на момичето: “Нашият кон е влязъл във вашата люцерна, дошли сме да се разберем каква ще е глобата” (Пампоров 2006: 157).

Кардарашите изпрацат при бащата на момичето специални пратеници: „За да вземеш снаха, той трябва да бъде съгласен да даде на теб снаха. Не може да отидеш така директно. Отиваш пак с пратеници. Като изпратиш пратеници, тогас отиват двама човека, трима човека изпрацаш ти... Той не може да те обиди и да каже „нямам дъщеря за даване...”. После като е съгласен казва: „Ей, чи да дойде, еди коя си седмица да доди, да я иска, ша му я дам”. И така става вече съгласие. Без негово съгласие не можеш да вземеш ти снаха. Без негово съгласие можеш да я откраднеш само, да я откраднеш. И после да са погодите. Щото щял не щял, трябва да са погодите. Като вземеш дъщеря му, ако не я вземеш ти, друг ша я вземе. Те та защитават хората (б.а. – както и да постъпи бащата на момчето, той винаги има одобрението на общността)” (м., 55 г., кардараши, Стара Загора).

При грастарите от Костинброд отива не посредник, а само майката или омъжена по-голяма сестра. Посещението се прави сутрин. За искане може да се отиде няколко пъти, ако булката не я дават. В миналото, по време на катунарстването, ако след няколко искания пак не я дадат, вдига се цялата мъжка родà и я открадва (Марушиакова 1992-в: 84).

Постигнатото съгласие между мъжката и женската страна при някои от групите се затвърждава показно чрез даряване на дребни подаръци за булката. Тракийските калайджии дават златна пара. Кардарашите, живеещи в Силистра, приготвят за годеницата златни накити – обеци, пръстен, златен ланец с една пара и ги даряват с думите: “Тя е вече наш`та!” В Североизточна България при турските цигани майките на младите си разменят забрадките (символ на женската същност) в знак, че уговорката е станала (Съботинова 2002: 204-206).

Сватбата е особено важен и повратен момент в живота и на мъжа, и на жената. В този празник се примесват много елементи от символично, магично и художествено естество. Всеки има конкретен смисъл и се изпълнява от точно определени лица. Обект на сватбата са младоженците, но се обръща повече и по-специално внимание на булката. От субектите най-важна е ролята на свекъра и на свекървата. Цялата обредност на сватбата изтъква водещата позиция на мъжката страна.